

Skaitymai

Nr. 6 (12)

Augsburgas, 1946 m.

vasario mėn 9 d.

II metai

Maironis

JAUNOJI LIETUVA

(tesinys)

VIII.

„A, sveiks, ilgaskevern! Praveręs duris
Moličius pasveikino klieriką Joną;
Bėgi, ar dūselė į dangų nesklis,
Gavėnei supliūklūnas juoda sūtona?“, —
— „Ne taip jau fur būli išrodome baissis,
Jam Glinskis atsakė: kad mūsų būrys
Vis auga: stoi mano moksladraugis laisvas
Taip jau seminarion: Juozas Rainys!“, —
— „O! sergėkis Jamista to geradėiol
į Juozą Moličius juokaudamas tarė:
Mabyli jam velniop rmeti įkyrėio:
Pries jį ne vienam pašaukiamą įvarė“, —
— „O vis fik įtrauklė ne kiekvieną jis gali,
Akarto Rainy: kas velniop jau ležiūri,
Tasai apsirinkęs sau juokdario dolį,
Verčiou ilgaraugiu pasjrenka būr“, —
— „Veizėkilį naujotas, ne pėstias Rainys!
Tur būli plėšriū ilgaspantiū aišvė! . . .
Aš, tarbim, naujoudamas svečių juodspantiū,
Dvi varai pasoviau: žirėkilį silai!
Juk kaip nepavoišlū svečių maloniū,
Kokiū nel iš kelmo išspirsi rėlai“, —
— „Na kokiū ir puota, koksoi medininkai!
Bet varna lyg moterū būli lybes;
Ne dvasiskam luomei! Verčiou savininkas
Jaunliūis gražiūm į prispaus prie širdies!“
Atsakymas Juozo Moličiaus patiko
Užlūl, kad skolinęsis šis jam nepalik.
Ir amė bučiūoti, laurūli apkabines,
Lyg būli nuo šinto jį metū pažines.

XI.

Pagrįžo ir Goštautas; darbus patiko,
Nes svečias aplanko, tai Dievas aplanko;
Ir nors pavardė Rainio jam nepatiko,
Bet to neparodė, jam padavė ranka.
O Jonas jam mylimas buvo rikėis,
Kursoi, su Moličium sulkęs širdingai,
Kaip draugas ir perspėjo jį atvirai,
Ir lenkė prie gero gana paselmingai.
Todėl ir Moličius dabar nebe las,
Kaip pirma, kad buvo, kaip veias, sukūdyęs;
Kaip vyras apleidė draugystės piktas,
Ją visą paikumą ir blėdis išvydęs.
Ir lėvo gerove dabar nedidžiūiojis;

Neslūlo, kaip čiauziančis slietas, ragū;
Kortūli pamylėtois lėvyng, darbuoias,
Zinodamas, jog nėra dienos be vargū;
Tik sautoi sugniuozęs melo kaukio,
Ir norinis užmanymus turį gerus,
Bet būdo gan minkilo, kaip buvęs, patiko;
Galop ir liežutis nekortū aštrus.

X.

„Bet kur tai Jodyvga?“ jo lėvas užklauso.
„Tur būli, atėražo Moličius, dar rėdos,
Juk moterū būdas — išrodyt gražiūsiū!
O čia jaunūkaitis — ne vaikas pelėdos“, —
Nel prakailū Goštautūi veidas nubalo:
Ir gėda dūlders ir atsakymo kvailol!
Ir tui dar priei ka! . . . „Patikas!“ tarė ant galo,
Užgacius mergūiles ir Juozūi pagailo,
Ir lo! valandoj neapkęsdams gilūi
Moličius, jau lūpas atverti norėjo;
Jam sveiče žinaiūis iš akiū spindulioi;
Bet čia pro duris Jodyvga įėjo.
Kad būli jį puolūsis, to neregėli!
Bet pats jai nebūli galeiūs arlūstā,
Ar kę bealindū, ar kę bepridėli!
Gražiū moteriūliū čia laikas neklysta,
Sneka nesirūlo, visus išmėgūis
Takis; pats Moličius, juokūoti pradėjęs,
Nušilo; Jodyvga, lyg ko nusiminus;
Mažai tekalbojo ir įtonis gūnoias,
Savitarty vienas, kaip sako, tebus
Ar atbelas, ar ikryniū nešnelas, —
Išdžiūsta kalbos barčiūgūisū vago;
Ir liepia visi užkrestū jo ligā,
Tik Glinskis, kaip Goštauto būras namiūkis,
Siek tiek dar berūio netvarkūiū krūvelē,
Juokais pasakūdamas: „šandie liems kikiū,
Važiūoian! į Augšdverį, perliūkęs kelā,
Čia Striūkis Redbarzdīs, praveręs duris,
Kepurę nuvožęs, maldavo kortūli:
„Sviesiausias poneli! Juk kaina nužis;
Aš moku brangiū, kaip man gyva matū!“
— „Ta ašlūio man nebeduos kormelē
Siūndienā“, lyg pykdamas Goštautas tarē,
Bet dūsiūgēs: graži jo tekūliū veisliū
Redbarzdžiūis akis iš kaklos nel išvarē.
„Be reikolo, Striūki, neausūnti burnos,

Skatymai

Nr. 7 (13)

Augsburgas, 1946 m.

vasario mėn. 16 d.

II metai

Maironis

JAUNOJI LIETUVA

(Tęsinys)

Trečioji giesmė

I.

Pabudo iš miego nuraudę rytai.
 Pakilo saulė, bet dar neaukštai;
 Dar brūkia rasos nuo kasų;
 O rasos, kaip perlini, ant lapų sužibo,
 Vainikų galvelės prie žemės nudrėbo
 Ir fuktančiais spindi varsa.
 Pasveikino rytą budrus vylūrys,
 Koskarę išveždė aiškiau pagūrys,
 O saulė vis lipa aukščiau,
 Keli spinduliai net ir langų užgavo,
 Per medžių šakas nedrąsiai sužibavo
 Ir žūrį į vidų skaisčiau.

Bet veltui bežiūri skaisčiu spinduliai.
 Dar Juozas ir Jonas lebnėja giliai;
 Net Rožė Olinskylė pikta:
 Seniai pasirėdo grafinis perkeliniais,
 Ziedais užsimaištė šviesiais misinginiais!
 Alana pagalios arbata,
 Ar žadinti, Olinskienė jau nebežino;
 Du kartu sukosėli rods, pomėgino,
 Bet jų nepaleidžia miegai.
 Lyg, rodos, ir gaila jų sapnų baidyti:
 Jau iš nuklos buvo, o šviesa matyt
 Pas juos buvo vakar ilgai.

Tikslai, apie ką taip ilgai jie kalbėjos,
 Žinoti Rožylei labai gal norėjos,
 Bet kas tenai juos besupras?
 Tik, rodos, broliū kalbėjo už du.
 O Juozas šveln: „nė noriu, žadu“
 Bet kaip? Vienas Dievas išras“ ...

II.

„Na vyrat! Atsikėpė Olinskis drūtai:
 „Lig priešpiečių miegta dylėnui liktai
 Iš miego net mano žmona
 Neišsuka švieslo, o juk indaroką
 Augilai pasiračiusi, sukūsi molą,
 Oana bekirmyni, ganat!“

Sugedinti vyrat iš lovų kūliais
 Išvirto, o saulė skaisčiais spinduliais

Tiesiog į akis jiems žiūrėjo.
 „Ir mano jau boboms belaudė ausibodo;
 Važiout į bažnyčia jau laikas išrodo:
 Nemaž ten žmonių nubildėjo.

Šiandieną, vyruciūi, braugas Atvilksy;
 O jus besivarlot, kaip laukė lokys!“
 Vis Olinskis jiems varė nuo galo:
 „Už Kasną absimėt skolą šiandieną;
 Gal vakaruot teko ten naklį ne vitną;
 Bet marš, nusiprause, prie slalot!“ —

— „Kalbi nežinodamas, tarė pati:
 Paklausk, kumet atgūle vakar? Kiti
 Seniai jau miegojo saldžiai.
 Bepumpi, kaip elgėta pūpų sau puodą
 Pabėres; užmiūt ne lik mokslas neduoda:
 Pasielkia visur rūpesčiai!“ —

— „Kas žmonikai šneka, iskorlo suprasit
 Pačios, pasivolęs po puodu, nerasi
 Tokios, kaip manoj senai!
 Kokie rūpesčiai biems bečiams likrai?
 Nevoičino Aukšladvario ponas gėrai?
 Ar apdavo kuo merginą?“

Cia pažvelgė Rožė į Juozą slapčia,
 Tas gerė arbatą, esą, kaip ne čia;
 Tylėto, kaip žemę pardavęsi
 O Ružė, tarytum, kas širdį įgybė:
 Ar būlų jai Juozas šianakt per kvailybę
 Be reikalo prisipamavęs?

III.

Bildėjo ir ruko nuo ryto keliai,
 Keno kiek įmanomi buvo arkliai.
 Tas porą pavolkais užkinkė;
 Pėsčiųjų, kaip gulbių devyni pulkai;
 (Nuo jų apdarų marguliuo lakai)
 Žingsniavo, būciais susirinkę,

Anč vyrų daugiausiu sėrmėgos milnės;
 Mergaičių gi jupos margai čerkesinės;
 O rutos dabina kasas,
 Į užvenčį plaukė, Didel' alaidai,